

i judikatury také pro obor daně z obratu. I v tomto případě 10leté lhůty podle § 45, VIII. zák. o dani z obratu jest výjimečně lhůta stejně dlouhá jako u přímých daní.

IV.

P r o m l č e n í v ý k o n u t r e s t u .

Podle § 45, X. zák. o dani z obratu promlčuje se výkon trestů uložených pro trestné činy uvedené v §§ 41—43 v p ě t i l e t e c h o d e d n e , k d y n á l e z n a b y l m o c i p r á v a . V t o m , ž e t a t á ž l h ů t a p l a t í j a k p r o p ř e s t u p k y p o d l e § 41, tak pro nepořádky podle § 43, jest rozdíl od práva platného pro přímé daně, neboť tam sice pro vlastní delikty platí rovněž pětiletá promlčecí lhůta (§ 206, IV. zák. o př. d.), pro nepořádky však jen lhůta šesti-měsíční (§ 207, I. zák. o přímých daních).

Glosy a aktuality.

Ještě vkladní knížka vinkulovaná heslem a její výplata bez udání hesla.

Pojednání Dr. O. Hanny v č. 6/1938 Právní praxe vzbudilo všeobecnou pozornost a ohlas.

V Právníku, sešit 5/1938 na str. 302 a násl. reaguje Dr. Jar. Homolka na jednotlivé vývody Hannovy:

a) ad I. 3. Hannova článku upozorňuje Homolka na dobrozdání Dr. F. Illnera, otištěné již ve Věstníku záloženském z r. 1931, str. 112, v němž jest odůvodňováno, že není možno, aby soud nebo notář jako soudní komisař dal poukaz k realizování vkladní knížky bez ohledu na vázanost heslem, neboť tato otázka může býti řešena jen pořadem práva. Upozorňuje též na další rozh. krajského soudu civilního v Praze, R IV 1999/37 z 23. prosince 1937, v němž soud rozhodl ve stejném smyslu.

b) Upozorňuje dále na to, že případy rozhodnutí R IV 1742/37 a R IV 1999/37 týkaly se vesměs vkladních knížek Spořitelny české, která jest spořitelnou spolkovou, a jejíž stanovy opírají se o předpisy spořitelního regulativu z 26. září 1844, č. 832 j. s. z., a která

nemá ve svých stanovách podobného ustanovení, jakým jest § 38 posl. odst. spořitelních vzorcových stanov, platných pro ostatní spořitelny. (Jedině Spořitelna česká a mimo ni ještě První moravská spořitelna v Brně jsou spolkovými spořitelkami, avšak stanovy První moravské spořitelny v Brně mají ustanovení věcně obdobné § 38 předpisu vzorcových stanov.) Vzorcové stanovy byly vydány podle § 34 zák. č. 302/1920 výnosem min. vnitřní z 1. června 1922, č. 12.584/19, a platí, jak řečeno, pro všechny komunální spořitelny, a poslední odstavec § 38 těchto stanov, nadepsaného »Průkazy vkladatelovy totožnosti a vinkulace vkladů« stanoví:

»Zemře-li vlastník vinkulované knížky spořitelni, vyplatí se vklad jen tomu, kdo prokáže, že mu byl vklad přikázán pozůstalostním soudem. Průkazu toho není třeba, jde-li o knížku vinkulovanou na heslo, jež je soudobému majiteli známo.«

Vzhledem k tomu, že stanovy jakožto lex specialis jsou především závazné, budou spořitelny komunální musít postupovati i nadále podle předpisů svých stanov, takže rozhodnutí krajského soudu civilního týkající se vesměs jen spořitelny

české, nebudou mítí za následek změnu ve vyplácení vkladů vázaných heslem ze spořitelních knížek, patřících do pozůstalosti, pokud půjde o komunální spořitelny, pro které platí vzorcové stanov, vydané dle § 34 zák. č. 302/1920.

Zmíněné stanovisko krajského soudu civilního v Praze by tedy přicházelo v úvahu jen ohledně vkladních knížek ostatních ústavů, a jen ohledně nich je souhlasiti, že by ústavy měly zaujmouti stanovisko, jak předejítí případným sporům o výplaty vkladů a náhradu škody.

Ad V. posl. odst. vývodů Hannových upozorňuje Homolka, že Králův spis »Ústrojí a působnost spořitelny« stal se obsoletním pro komunální spořitelny pro vydání zmíněných vzorcových stanov a přijetí jejich předpisů § 38 posl. odst.

Z toho, že spořitelny jsou povinny vyplatiti vklad jen tomu, kdo prokáže, že mu byl přikázán pozůstalostním soudem, a že nejsou povinny ohlížeti se na vinkulaci, odpadají další obavy.

c) Homolka upozorňuje, že rozhodnutí Hannou dovolávaná dopadají plně na ony případy, v nichž by byl vydán pozůstalostním soudem příkaz k výplatě vkladů bez současného vydání odevzdací listiny nebo příkazní listiny prokazující nabytí toho, kdo spořitelní knížku předkládá.

d) Posléze upozorňuje Homolka na to, že pokud půjde o takové vinkulované vkladní knížky komunálních spořitel, které nepatří do pozůstalosti, bude platiti řečené rozhodnutí Vážný 16.136 v plném rozsahu a spořitelny budou nuceny dožadovati se na předkladateli takové vkladní knížky provedení důkazu, že vklad a vkladní knížka náleží skutečně jemu, nebude-li moci udati heslo.

Dolarová doložka.

Nejvyšší soud publikoval ve své úřední sbírce v poslední době rozhodnutí, jež naznačují, že výklad nejv. soudu o dolarové doložce se již ustálil. Jsou to rozhodnutí, týkající se pachtovní a nájemní smlouvy:

S b. č. 16.416 (z e dne 17. října 1937). »Bylo-li zřejmým účelem doložky ustáliti jí hodnotu smluvního plnění (pachtovného) proti změnám, jež by v budoucnosti mohly nastati v hodnotě tuzemské měnové jednotky (proti jejímu znehodnocení a poklesu nebo jejímu zvýšení), nikoliv učiniti hodnotu plnění závislou na jakýchkoliv změnách poměru tuzemské měnové jednotky k dolaru, nemají pro plnění (výši) pachtovného významu takové změny v poměru obou měn, k nimž došlo z důvodů, jež nemají svůj základ v hodnotě tuzemské měnové jednotky, nýbrž v hodnotě dolaru.«

S b. č. 16.692 (z e dne 4. února 1938): »Výklad dolarové doložky v nájemní smlouvě. Při vyšetření pravé vůle smluvců jest přihlédnouti k zjevnému účelu smlouvy a jednotlivých jejích ustanovení, k pohnutkám, které smluvce vedly a k okolnostem i předpokladům, v nichž vycházeli. Lze-li podle okolností s bezpečností souditi, že smluvci, chtějíce ustálení poměru vzájemného plnění pro budoucnost, zvolili dolar za měřítko plnění pro jeho stálost a že by nebyli umluvili dolarovou doložku, kdyby byli počítali s možností devalvace dolaru ve značné míře, nemá změna v relaci tuzemské měny k dolaru důsledkem devalvace dolaru vliv na výši ujednaného nájemného.«

Stejného řešení doznala otázka dolarové doložky v nepublikované n e m rozhodnutí nejv. soudu ze dne 21. ledna 1938, č. j. Rv I 1595/36, týkající se r e n t y; žalobce domáhal se zaplacení difference mezi smlouvenou výší důchodu a částkou, kterou mu žalovaný vyplatil s odvoláním se na dolarovou doložku, ve které byl kursový poměr dolaru stanoven 1 : 34, kdežto v den výplaty důchodu činil kursový poměr jen 1 : 24. Kraj. soud civ. v Praze žalobě vyhověl. Vrchní soud vyslechl znovu svědky a žalobu zamítl. Nejv. soud obnovil rozsudek I. instance s tímto odůvodněním:

V odstavci V. kupní smlouvy stanovena byla povinnost žalovaných poskytovat prodávateli nemovitosti V. B. roční důchod 16.000 Kč po dobu jeho života, »a to na podkladě dolarové klausule 1:34 hodnoty dnešní koruny československé«.

Již z této doložky samé a také z provedených důkazů je zřejmé, že prodávateli B. šlo o to, aby hodnota jeho ročního důchodu byla pokud možno ustálena pro budoucnost tak, aby dostal v budoucnosti vždy nejméně to, co by hodnotou odpovídalo hodnotě smluvené částky v den smlouvy, jak byla vyjádřena tehdejší její relací k hodnotě dolaru. Tato snaha o ustálení hodnoty vychází také z toho, že měřítkem hodnoty měla původně být cena dřeva, že však nakonec sáhnuto bylo k dolaru jako vhodnějšímu měřítku hodnoty. Není o tom pochybnosti, že o této snaze prodávatelově, a tedy o jeho úmyslu v této příčině věděla také strana žalovaná.

Je sice pravda, že tu výše důchodu B. byla spjata s osudem dolaru, lépe řečeno s relací kursovou obou měnových jednotek; než právě zcela jasný a také projevový účel doložky, totiž ustálení hodnoty plnění se strany žalovaných, odporuje tomu, že by za všech okolností měla být rozhodující jakákoli změna v relaci hodnot bez zřetele k jejímu důvodu a jmenovitě také devalvace dolaru úmyslným zásahem vládní moci, na kterou žádná strana nepomýšlela a za daných okolností ani pomýšlet nemohla. Za určitých okolností mohla mít z dolarové doložky prospěch žalovaná strana, kdyby totiž ke změně relace kursů bylo došlo na peněžním trhu přirozeným vývojem věcí, s nímž strany mohly počítati a jmenovitě, kdyby ke změně došlo změnou hodnoty tuzemské měnové jednotky, to jest jejím zvýšením. V tom smyslu nelze tedy ani říci, že by byla doložka sloužila výlučně zájmům jenom jedné strany, totiž prodávatele B. Že pak tomuto šlo o ustálení hodnoty jeho nároku, je uznati za přirozené, když přece šlo o vymezení doživotního důchodu.

Z odstavce V. kupní smlouvy je zřejmé, že předmětem smlouvy a také platidlem byla a zůstala tu částka určená v Kč a že relace dolarová byla tu jenom měřítkem k určené tehdejší hodnoty tuzemské měnové jednotky, že však jinak cizí valuta neměla být předmětem smlouvy ani platidlem: podle toho mělo se prodávateli v budoucnosti dostati důchodu nejméně v téže hodnotě, jakou v době smlouvy představovala smluvená částka 16.000 Kč, čemuž konečně nasvědčuje také ta okolnost, že tato částka jako výše smluveného plnění měla být podle odst. X. kupní smlouvy vyznačena v pozemkové knize.

Renta (pozdější splatnost dávek) v žalobních petitech.

Podle § 406, 2. věty c. ř. s. »při nárocích na výživné může žalovaný býti také odsouzen k dávkám, které dospějí teprve po vydání rozsudku«. Jinak může býti žalobě vyhověno jen tehdy, jde-li o plnění splatné alespoň v čas vynesení rozsudku. Judikatura vykládá slovo »výživné« velmi přísně a nepřipouští odsouzení pro dávky splatné po vynesení rozsudku ani v tak typických případech, jako jsou na př. žaloby na náhradu škody pro nepřihlášení k pensijnímu nebo starobnímu pojištění. Tomuto stanovisku dán byl zejména výraz v rozh. n. s. z 26. ledna 1935, Rv I 1912/33, Vážný 14.121. Šlo o nárok na náhradu škody pro nepřihlášení k pensijnímu pojištění a nejvyšší soud uvedl v důvodech:

V souzeném případě jde o nárok na vdovské opatření (důchod) a vychovávací příspěvek podle § 14 a) zák. čís. 89/1920 Sb. z. a n. a tyto ušlé příjmy musí žalovaná nahraditi žalujícím, avšak první soud mohl je přisouditi podle § 406 c. ř. s. jen, pokud byly splatny do dne vynesení rozsudku, to jest do dne 17. května 1932. Výjimka druhé věty § 406 c. ř. s. tu nepřichází v úvahu, ježto požitky, o které jde, nejsou výživným, nýbrž jsou jako pense vůbec, i když sloužití mají k výživě, úplatou za konané služby, které se zaměstnanci nebo jeho pozůstalým vyplácejí po rozvázání služebního poměru. Ten, kdo k poskytování těchto požitků byl by podle zákona o pensijním pojištění povinným, nemá vyživovací povinnost (viz sb. n. s. č. 9654). Proto nebylo lze přisouditi tyto požitky pro dobu po vynesení rozsudku, jak se v § 406 c. ř. s. (v druhé větě) výjimkou stanoví jen pro výživné, a bylo tudíž zamítnouti pro tentokráte žalobu, pokud bylo v ní žádáno odsouzení žalované k placení požadovaných požitků také pro dobu po vynesení rozsudku prvního soudu (viz též sb. n. s. č. 12.663). Žádaly-li žalobkyně přisouzení požitků, o kteréž jde, bez jakéhokoliv omezení, nevádí ustanovení § 405 c. ř. s. tomu, aby jim byly tyto požitky přisouzeny, pokud již nastala jejich dospělost v čase vynesení rozsudku, neboť jde tu o méně a nikoliv o něco jiného.

Z tohoto rozhodnutí není zřejmo, namítala-li žalovaná strana včas předčasnost žaloby co do nesplatných dávek. Proto působilo jakousi nejistotu, když v jiných podobných případech bylo žalobám na rentu plně vyhověno, na př. v rozh. z 12. června 1936, Rv I 2204/34, Vážný 15.287, a mnohých jiných.

V rozh. ze 4. února 1938, Rv II 728/37, Pracovní právo 1938/5, vyslovil nejvyšší soud zásadu, že

»soudy nemohou z moci úřední přihlížeti k otázce předčasnosti, i když se domáhá žalobce náhrady škody, splatné po vynesení rozsudku prvním soudem«.

V odůvodnění se praví, že stanovisko rozhodnutí č. 14.121 je správné, avšak jestliže žalovaná strana v řízení nižších stolic nenamítla, že v žalobním petitu domáhá se žalobce i přisouzení částek splatných po vynesení rozsudku I. stolice, nelze z úřadu k této námitce později již přihlížeti.

Při tom jest míti na zřeteli, že pokud jde o pracovní soudnictví, lze takovou námitku vznésti jak v I. stolici, tak i v II. stolici, není tedy omezena jen na řízení v I. stolici.

Judikatura podle našeho názoru jest v této otázce zcela zbytečně strohá, neboť ztratí-li někdo »vyživovací důchod« zaviněním škůdce, který za to odpovídá, pak *damnum emergens* jest celý ušlý vyživovací důchod. Dalo by se tedy velmi dobře odůvodniti to řešení, že žalovaný má býti odsouzen k celé náhradě škody, jejíž výše jest známa; vždyť tato škoda v plné výši vznikla v době před rozsudkem I. stolice a posice škůdceva nemůže býti výhodnější, než by byla posice osoby, povinné k vyživovacímu důchodu, nebýti tu škodné souvislosti, z které se žaluje.

Takové stanovisko by bylo lze odůvodniti mnohem spíše, nežli řešení, kterého se proti jasnému znění

zákona dostalo pohledávkám účastným dlužnických úlev, a které vedlo k tomu, že dlužníci byli odsuzováni k placení něčeho, co vůbec ještě povinni platiti nebyli a co pro budoucnost ani nepopírali.

Podle osnovy nového c. ř. s. má pro podobné případy platiti ustanovení odpovídající mnohem lépe potřebám životním § 411, nastupující na místo § 406 c. ř. s., má zníti:

»Odsouditi k plnění lze jen tehdy, když v době vynesení rozsudku dospělost již nastala. Při nárocích na výživné, na důchody nebo na jiné dávky opakující se a nezávislé na vzájemném plnění, lze odsouditi také k plnění, které dospěje teprve po vydání rozsudku.«

Ručení nabyvatele závodu za pojistné.

Podle § 171 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ručí ten, kdo nabyl závodu (hospodářství) za pojistné, jež měl platiti předchůdce, za dobu nejvýše 18 měsíců ode dne nabytí zpět počítáno.

Podle § 70 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. o pensijním pojištění ručí ten, kdo převzal závod (podnik) za pojistné, jež měl platiti předchůdce, za dobu nejvýše 18 měsíců ode dne nabytí zpět počítáno.

Stylisace obou těchto zákonných ustanovení o podmínkách ručení nástupce v závodu je téměř zcela shodná, až na to, že zákon o sociálním pojištění užívá slova »nabyl« a zákon o pensijním pojištění slova »převzal«.

Část odborné literatury je toho názoru, že ve významu těchto dvou výrazů není rozdílu a že ve svém dosahu znamenají obě zákonná ustanovení tolik, že každý, kdo jakýmkoli způsobem nastoupil hospodářskou činnost svého předchůdce, ručí uvedeným způsobem, aniž by přicházel v úvahu právní způsob nabytí závodu.

Tak komentář Dr. Gallas - Dr. Lippert k zákonu o pensijním pojištění uvádí, že

znění § 70 zák. o pensijním pojištění bylo převzato ze zákona o sociálním pojištění se změnou slova »převzal« na místo výrazu »nabyl«, usuzuje však z toho, že zákon užívá v dalším textu zase slov »ode dne nabytí«, že nebyla zamýšlena meritorní změna. (Stejně Dr. Preis: Hmotné právo čsl. sociálního pojištění.)

Rovněž článek Dr. Satorie: Ručení za pojistné, uveřejněný v čísle 1., roč. XXII. České Advokacie, zastává názor, že ručení nabyvatele závodu za pojistné podle zákona o pensijním pojištění jest zcela shodné s ručením nabyvatele závodu za pojistné podle zákona o sociálním pojištění.

Než tomuto názoru nelze zcela přisvědčiti.

Podle § 6 obč. zák., který jest základním zákonným ustanovením pro výklad právních norem, nesmí býti zákonu dáván jiný smysl, než jaký plyne ze zvláštního významu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce.

1. Je mimo spor a shodně vykládáno v literatuře i v judikatuře, že toto ručení podle zákona o sociálním pojištění nevyžaduje přímého právního poměru mezi nabyvatelem a předchůdcem, abstrahuje od právní stránky získání závodu a požaduje jen objektivní totožnost závodu, t. j. totožnost souboru pracovních prostředků v jeden celek organisovaných za účelem provozování hospodářské činnosti výdělečné.

Tento výklad podává se právě ze slov »nabyl, nabytí«, která podle svého vlastního významu zahrnují v sobě veškeré způsoby nabývací, tedy nejen přímá derivativní nabytí právním jednáním inter vivos nebo mortis causa, nýbrž i všeliká jiná nabytí bez přímého právního poměru nabyvatele k osobě předchůdce, jakými jsou na př. vydržení, vyvlastnění, při soudní držbě a pod. V těchto případech nabytí, zejména při soudní držbě, kde pro praxi bude přesný výklad citovaných zákonných ustanovení nejdůležitější, ustupuje osoba předchůdce do pozadí potud, že jeho vůli nahrazuje vůle soudu, takž se stra-

ny exekuta jest to prodej nucený a nástupce jeho je tu nabyvatelem přes to, že není s ním v žádném přímém právním poměru.

Nabytí závodu neznamená tedy nic jiného, než jakýmkoliv způsobem nastoupiti v předchůdce hospodářskou činnost výdělečnou na vlastní účet a nebezpečí. (Boh. A č. 8583.)

2. Jinak jest tomu však při slově »převzal«, kterého užívá zákon o pensijním pojištění.

Podle obvyklého významu a smyslu, jaký výrazy »převzetí, převzal« mají v řeči, jsou pojmy jimi vyjádřené obsahově užší než pojmy »nabytí, nabyl«, neboť slovem převzal jest zcela zřejmě naznačen určitý vztah k osobě, od níž se převzetí stalo.

Již podle tohoto slovního výkladu docházíme tedy k závěru, že podle zákona o pensijním pojištění bude tam uvedeným způsobem ručiti jen takový nabyvatel závodu, na rozdíl od podobného ustanovení § 171 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n., který stojí v přímém právním poměru ke svému předchůdci, t. j. nabyl podniku nějakým přímým derivativním způsobem nabývacím, ať již inter vivos nebo mortis causa, že však podmínky ručení podle § 70 zák. o pensijním pojištění nebudou dány, nabyli nástupce závodu beze strachu k osobě svého předchůdce, t. j. zejména v soudní dražbě.

K tomuto výkladu nutno ještě uvést, že původní osnova zákona o sociálním pojištění užívala rovněž slov převzal a převzetí. Na návrh obsažený ve zprávě užšího výboru soc.-politického bylo však přijato nynější znění § 171 zák. o sociálním pojištění, kde byla nahrazena slova převzal a převzetí slovy nabyl a nabytí právě za tím účelem, aby ručení co nejdříveji postihovalo každého nástupce v závodu bez ohledu na právní důvod jeho nabytí, t. j. aby byly postiženy všechny přímé i nepřímé způsoby nabývací.

Odchýlil-li se pozdější zákon o pensijním pojištění od této stylisace a použi-

vá-li opět slova »převzal«, pak není možný jiný výklad, než že chtěl úmyslně omeziti ručení nabyvatelů toliko na osoby, jež právním jednáním inter vivos nebo mortis causa přímým derivativním způsobem nabývacím vstoupily v práva a závazky, jež vzešly předchůdci v jeho závodu.

Jest ovšem pravda, že stylisace § 70 zák. o pensijním pojištění není zcela jasná a přesná, ježto zákon v dalším svém doslovu, určujícím dobu, za kterou jest pojistné platiti, mluví o nabytí závodu a užívá zde tedy opět pojmu širšího než vyjádřeného slovem převzetí. Leč užití slova nabytí na tomto místě nemůže změnit nic na zásadním zákonném předpokladu, že ručební závazek je

podle zákona uložen jen tomu, kdo závod převezal.

Tohoto, jak z vylíčených důvodů plyne, správného výkladu ustanovení § 70 zák. o pensijním pojištění přidržuje se i novější praxe. (Boh. A č. 12.435, č. 8272, rozh. zemského úřadu v Praze, č. 147.471 z r. 1936.)

3. Je tedy mezi oběma ustanoveními o ručení nabyvatele závodu tento zásadní rozdíl: Podle zákona o pensijním pojištění ručí za pojistné dávky pouze právní successor svého předchůdce, kdežto podle zákona o sociálním pojištění ručí každý nabyvatel závodu bez ohledu na právní důvod nabytí.

Drahomíra Passerová.

Literatura.

Hamann-Drábek-Buchtela, **Soutěžní právo československé**, 1938, váz. Kč 120.—

Pět let po vydání jedinečného komentáře k zákonu proti nekalé soutěži od Ropperta-Weise (v jazyku německém), dostává se naší právnické literatuře konečně do rukou dílo, zpracované podobným způsobem, spojujícím šťastně teorii i praxi, v jazyce českém. Úkolu zpracování podjal se především advokát Dr. Leopold Hamann, jemuž pomohl advokát Dr. J. Drábek zpracovati výklad některých paragrafů a náměstek sekretáře Obchodní a živnostenské komory v Praze Dr. R. Buchtela vzal na sebe zpracování § 53 zák. nek. sout. Poznáměti jest, že dílo nemá mnoho společného s rozebraným komentářem týchž autorů z roku 1930, a i ten, kdo tento komentář má, neobejde se bez opatření »Soutěžního práva československého«, poněvadž celá řada pojmů tehdy nejasných došla v mezidobí vykrystalisování, a zejména judikatura za uplynulou dobu jest tak bohatá, že pro dnešní praktickou potřebu bude »Soutěžní právo československé« příručkou nezbytnou. Dr. Hamann uvádí, že zpracoval celkem asi 250 judikátů civilních i trestních, které mu byly známy, a svoje výklady omezuje, jak uvádí, hlavně na otázky, které judikaturou nebyly vůbec nebo šťastně řešeny. Používá tedy velmi obratným způsobem judikatury

jako komentáře jednotlivých předpisů, čímž praktická spolehlivost díla značně stoupá.

Práce jest rozvržena I. v část dogmatickou (asi 170 stran), II. v komentář autorů k jednotlivým paragrafům zák. proti nek. sout. (asi 250 stran), III. v komentář sestavený z judikátů nejvyššího soudu k jednotlivým paragrafům, při čemž jest pro praxi velmi prospěšné, že nejsou citovány jen právní věty, nýbrž i důvody judikátů, a to mnohdy velmi obsírně (asi 200 stran), IV. v usnesení společenstev podle § 53 zák. proti nek. sout. (asi 30 stran), a posléze v část V., v níž jsou otištěny bez komentáře jednotlivé normy (zákony, nařízení, mezinárodní smlouvy, důvodové zprávy atd.), týkající se soutěžního práva (asi 400 stran). Celkem představuje kniha špalík mající asi 1080 stran obvyklého formátu malých komentářů Linhartovy právnické knihovny.

I. část dogmatická shrnuje po způsobu, který volili Roppert-Weis ve svém komentáři, základní pojmy související s hmotnou a formální stránkou, zkrátka jakýsi sukus všeho, co musí ovládati každý, kdo v soutěžním právu chce pracovati. Tato dogmatická část obrází tak živé vývojovou vibraci kolem zák. proti nek. sout., že i její pouhá četba je napínavá jako četba románu. Literatura i judikatura v ní dovolávaná jest velmi šťastně vybírána a pro právníka, který s látkou není obeznámen, jest velmi instruktivní. Mám za to,